

MLADI ZA NAPREDEK MARIBORA 2017

34. srečanje

ČASOVNI STROJ

UMETNOST

Raziskovalna naloga

Avtor: MARISA ZOREC

Mentor: SIMONA KLINGER

Šola: OŠ TABOR I MARIBOR

Februar 2017

MLADI ZA NAPREDEK MARIBORA 2017

34. srečanje

ČASOVNI STROJ

UMETNOST

Raziskovalna naloga

Februar 2017

KAZALO

POVZETEK	4
1 UVOD	5
2 KAKO SEM PO NESREČI NAPISALA KNJIGO	5
3 ČASOVNI STROJ	5
4 EMPIRIČNI DEL.....	10
4.1 Namen naloge	10
4.2 Metode	10
4.3 Časovni stroj	11
4.4 Kostumi	17
4.5 Scena.....	20
4.6 Gledališki list.....	22
4.7 Uprizoritev.....	23
4.8 Sklep	23
5 DRUŽBENA ODGOVORNOST.....	24
6 LITERATURA.....	24

POVZETEK

Ljudi ne bi smeli podcenjevati glede na starost, saj smo (skupina otrok) naredile resno predstavo. Svoje lastno prozno besedilo sem spremenila v dramsko. Postavljanje igre zna biti težje kot se zdi, saj je potrebno biti pozoren na ogromno podrobnosti. In tudi kostumi ... tudi pri teh je potrebna izjemna natančnosti, da ne omenjam scene, igre, mimike, veliko mero potrpljenja in razmišljanja. Dve hipotezi sem potrdila, eno pa le delno, medtem ko mi je cilje uspelo izpeljati vse. Za dober rezultat je potrebno stisniti zobe, vendar je težje delati, če niso vsi zadovoljni in če ni dobre volje. Veliko sem se naučila o skupnem delovanju, prilagoditvi ipd. Med seboj smo se morale poslušati. Ne bi bilo slabo imeti podobne naloge v obveznem učnem načrtu, saj se s takšnim delom ogromno naučiš, delo resno vzameš in več narediš.

1 UVOD

Sem Marisa in imam kar nekaj hobijev. Plešem, igram klavir, rada berem ... Moja posebna strast pa je pisanje. Tako je nastal moj Časovni stroj, moj prvi spis poslan na natečaj. Edini pogoj je bil, da vključiš določen odstavek. In bil je nagrajen. Šolsko leto se je zaključilo in prišle so poletne počitnice. In ker se čez poletje založim s knjigami, se je v mojem naročju znašla tudi Kako sem po nesreči napisala knjigo pisateljice Annet Huizing.

Počitnice so minile. Začelo se je novo šolsko leto. In obisk knjižnice, kjer so nam tudi predstavili knjigo. Takrat se je porodila ideja. Za raziskovalno nalogo z izbirnim predmetom Gledališki klub. Kaj če bi Časovni stroj kar zaigrali. Ampak z vsem potrebnim: narisanimi kostumi, sceno, z gledališkim listom ... Tako je izbirni predmet začel trdo delati.

2 KAKO SEM PO NESREČI NAPISALA KNJIGO

Knjiga Annet Huizing me je prevzela. Prevzel me je način napisane knjige in nasveti, ki jih je knjiga vsebovala. Imela jih je ogromno, ampak najbolj vseč so mi bili:

- ✓ Show, don't tell (pokaži, ne povej) npr. ne napišeš, da je bil žalosten, ampak, da je bil sključen, je imel otožen pogled, oči so se mu solzile, tresel se mu je glas,
- ✓ ne povej preveč o nastopajočem - bolje je, da pustiš bralcu prosto pot in si sam predstavlja v svoji domišljiji lik po svoje,
- ✓ ne zapletaj se - da bo lažje razumljivo (to naredi knjigo bolj zanimivo),
- ✓ ne napiši preveč, da se ne izgubiš v besedilu,
- ✓ besedilo odkrivaj postopoma, da ohraniš napetost.

In odločila sem se malce popraviti svoj Časovni stroj. Seveda ne preveč, saj pišem v svojem slogu in želim ga ohraniti. Nekoliko izboljšati že, ampak tako, da bo še vedno enak stil. In lotila sem se dela.

3 ČASOVNI STROJ

Pozdravljeni. Sem Zoe. Ime imam sicer nenavadno, vem, nič čudnega, če pa mi ga je izbrala sestra, ki je takrat imela komaj tri leta. Zdaj je že deveti razred, njeno ime pa je povsem normalno. Nika. To ime mami zveni tako lepo, nama pa malo preveč običajno, vseeno pa je ime na nek način posebno. Nika je za svoja leta majhna, no, jaz sem jo skoraj prerasla! Nika je temnolaska, s prav tako temnimi očmi in komaj vidnimi pegicami na licih. Jaz pa imam veliko svetlejše lase, vendar nikoli niso bili blond. Imam zelene oči in olivno polt. Rada bi se naučila jahati, a ostajam pri plesu. V šoli mi gre, pležem po petkah, z vmesnimi štiricami. Ja, se strinjam, nisem ravno slaba učenka. Zdaj pa k stvari: tole sem začela pisati na največji

dogodivščini sploh. Začelo se je, ko sva se z Niko uspeli izgubiti v sosednji ulici, ki jo sicer pozna kot lasten žep. Takrat sva spoznali čisto ponorelega, kaj ponorelega, zmešanega znanstvenika doktorja Časa. Trdi, da je čas poimenovan po njem, ampak vsi vemo, da je to neumnost, saj je ime Čas za čas že iz hmm ... preteklosti? Tu pa napoči njegova posebnost: naj človeštvo še tako verjame, da časovni stroj narediti, kaj šele uporabiti, bom jaz trdila drugače, saj je to dr. Času uspelo. Ja, na lastne oči sem videla pravi časovni stroj!!! »In, kako veš, da je bil pravi,« bi takoj vprašali. Zato, ker sem videla, kako je teleportiral tisti velik modri diamant iz Titanica. Ne, ne iz preteklosti, ti bučman, iz prihodnosti. Pa nikar ne glej tako, saj se ti bi že moralo posvetiti, da ga bodo v prihodnosti našli. In potem bo naenkrat izginil. Našli pa ga bodo samo zato, ker ga bo dr. Čas s časovnim strojem poslal v njihovo morje. Ta blazneš je prepričan, da obstajajo trije svetovi: Preteklost, Sedanjost in Prihodnost. Vsi so Zemlje, vendar v različnih obdobjih. Njihov čas se preliva in kot celota tvorijo neskončnost. Pa saj sem rekla, da je zmešan. Niki pa se vse skupaj s to rečjo zdi neverjetno smešno.

Trenutno z Niko sediva v časovnem stroju in se peljeva v čas Rimljanov. Zaenkrat samo v Ljubljano. Dr. Čas se je pomenil z mamo in ta je dovolila, da sva nekaj dni med počitnicami pri njemu. Seveda se ni predstavil za to, kar je v resnici. Izdajal se je za učitelja naravoslovja, ki organizira taborjenje. Trenutno naju malo trese, zdaj rahlo premetava, vendar kljub vsemu je prijetno. V teh treh mesecih je dr. Čas postal pravi prijatelj. Še vedno pa ne odstopam: totalno je zmešan. Seveda pa na dober način. O, zdaj pa je začelo piskati. Mislim, da morava oditi v rimsko Ljubljano.

Ko sva prišli v Ljubljano: povsem je drugačna! Si vedel, da so jo takrat imenovali Emona? Prej sem pozabila omeniti, da sem nisva prišli kar tako, kot samomorilska zajčka, ampak s pomembno misijo, da rešiva Ljubljančane - Emončane pred katastrofo. Če nama ne uspe, bodo vsi Emončani mrtvi in tako v svetu Sedanjost nikoli ne bo Slovencev, saj ne bodo imeli prednikov. V Sedanjost pa morava odnesti še naslednje predmete: zvitek Rimskih popisov, diamantni prstan in vladarjevo krono. Čeprav sva že ugotovili, da vladar Cezar ne nosi krone, ampak nekaj temu podobnega. No, poleg vsega tega morava vzeti še dva predmeta po izbiri.

Šok! Spoznali sva, da se ne znava sami vrniti domov! In ni enega človeka, ki bi se pustil pregovoriti, da je potrebno čim prej oditi. Imenujejo naju Deklici iz sanj. Kako lepo, ne? No, midve želiva pomagati, dobiva pa tole: »Ne razburjajta se, punčki dragi. Dobili bosta vse, kar vama srce poželi. Ni potrebno, da se razburjata. Če se bo zgodila katastrofa, nas bodo bogovi posvarili. Z raznimi znaki, vesta? Če bo pa tako hudo, kot vidve pravita, pa bo že prišel božji odposlanec sam.« Lepo, ne? Čeprav zanikat ravno ne morem, po rokah naju nosijo. Tudi

dobesedno. Sobo, ja sobo ne sobico, imava v palači. Pravzaprav je to že bolj dvorana. Ampak resnično udobna. So pa dosti bolj napredni, kot si mislimo. Imajo neke vrste računalnike na koleščke. Pa njihovo orožje! In ja, seveda že vedo, kaj je to mehka, udobna postelja. Samo je zelo mehke težko dobiti. In ja, tudi stole imajo. Mize pa so ravne površine skale. Pa imajo celo domače živali. Je pa res, da jih je večina veliko bolj divjih, kot sva midve z Niko vajeni, nisem pa rekla, da so nesramne. Samo več življenja imajo v sebi. Danes sem celo sprehajala udomačenega risa. Mislim, da je to bodoča mačka. Kar ne gre mi iz glave, kako se bova z Niko rešili. Tolažim se s tem, da naju bodo v Sedanjosti in Prihodnosti poznali kot POSEBNI Rimski deklici. Morda bo poimenovana kakšna Ljubljanska ulica. Nika sicer dvomi, da naju bo dr. Čas kar pustil tukaj in je prepričana, da če opraviva svojo nalogo, letiva domov. Sama pa se nekako ne strinjam s tem. Najhuje pa je, da se bliža konec in res si morava izmisliti super načrt. Ja, kaj je Nika (pardon, kliče me)? U, zdaj pa ga imam. Načrt mislim.

Takole sva naredili. Ker je Nika prekršila eno pravilo, sva rešili Emončane. Vse nama verjamejo, samo, da imava dokaz, pa naj bo še tako nesmiseln. Ker je Nika s seboj vzela še svoj telefon, je z vklopljenimi mobilnimi podatki seveda, lahko na YouTubu pokazala posnetek uničenja Pompejev. Rekla je, da je posnetek iz vrha bogov in da jih na tak način svarijo, naj gredo z nama. In so šli. Imam pa res pametno sestro, ne? To si verjetno misli Nika, saj je bil načrt moj, ona ga je samo izpeljala.

Nika je vključila zemljevid na telefonu. Odpravili smo se v smeri bodočega Maribora. Pa računaj, kako dolgo smo hodili in kako nas bolijo noge, ko še pospešeno hodimo, saj smo predolgo čakali. Na poti smo nabrali jagodičevja in ostalih užitnih rastlin, skupina starejših lovcev pa je spustila "domače" živali na prostost, da so se najedle; ampak tile moški so jih hkrati tudi pazili. Ženske so nabrale nekaj zelišč in že smo hodili dalje. Ne, nismo jedli, nabrali smo le sestavine, da ko prispemo, vseeno ne umremo od lakote. Spet pretiravam? Niti ne.

Pravkar smo odšli iz tabora Maribor. Največji tabor, kar sem jih videla. Seveda je bil postavljen že preden smo prišli mi. Mi smo ga malo nadgradili in povečali. Noge komaj čutim, tako me bolijo. Nika me seveda samo jezno in hkrati zavistno gleda, ko me na majhnem "nosilniku" nosita dva orjaka z močnimi nogami. Medtem pišem. Hej, kako bo, ko bom babica, svojim vnukom pa bom to grozoto opisovala tako: »Dragi moji vnuki, tole je najhujši del! Pozorno prisluhnite. *Tega večera je bila polna luna. Bilo je svetlo kot podnevi. Živali, krave, konji, psi in mački so bili nekam čudno tiho, kot bi se poskrili pred prihajajočo hudo uro. Nenadoma so se priplazili temni oblaki in se spustili na vas. Zapihalo je, vsul se je droben dež. Veter je postajal čedalje močnejši, zahrumelo je okoli vogalov, bliskalo se je kot*

še nikoli do slej.« Mislili si bodo, kako zmešano babico imajo, med tem pa me bo najmlajši med njimi imel za Superbabico. Ja, malo preveč sanjarim, vem. Ampak, ko je v resničnem svetu preveč stvari, grozot zame, se začnem potapljati v sanjski svet ... No, saj to se je včeraj dejansko zgodilo, je pa res, da je vse nekoliko prikrojeno. Spet sem zašla iz bistva. Bistvo ... točno, bistvo, ja: noge me bolijo. Prehodili smo velik del Slovenije, zdaj pa še na bodočo mejo z Avstrijo. Smo pa se rešili izbruha super vulkana, ki je sicer na Hrvaškem, ampak je izbruhnil v smer Emone in je še v Sedanosti neodkrit, rešili pa smo se tudi Super nevihte, za katero zdaj ne bom razlagala, kaj je, bom pustila veselje dr. Času, ki bo vse temeljito razložil v sedanosti. Ali pa ne.

Priznam, že prej sem hotela pobegniti v Sedanost, ampak sem obtičala tukaj. Za zmeraj. Nika sicer te črnogledosti ne prenese in ves čas ponavlja, da lahko takoj, ko narediva nalogo, prideva domov. Ne, jaz sem mnenja, da sva obtičali v času Rimljanov. Nika verjame, da naju Čas ne bi pustil tu. No, kaj pa vem?

Če bomo prispeli še danes ... Oho, kaj pa je to? Nika je rekla, da je naše poti konec. Jej! Končno! Zdaj pa ...? Naenkrat vsi pokleknejo in se zahvaljujejo nama in bogovom. Nika dobi vladarjevo krono. V zahvalo je rekel. Uh, srečnica, z daj pa je dobila kipec delfina. Tega mi bo dala. Jaz nič ne dobim, je pa bil načrt moj?!? Prav, saj ne smem nič pričakovati. Mi je pa Nika dolžna sladoleđ, ker sem ji navsezadnje rešila življenje. Trenutek ... MENI so podarili srebrno tiaro z diamantno podobo risa. Rekli so, da to opiše moj značaj. Močen, trden, vendar lep in dragocen. Tiaro! Bi si kdo mislil, da so jih takrat že imeli? No, zdaj pa čakam in pišem ... Nika je rekla, da po opravljeni nalogi greva domov. Pa čakam. In postajam zaspana ...

Zbudim se v Časovem laboratoriju. Zraven mene sta on in Nika, oba z velikanskim nasmeškom na obrazu. Nika mi v roko stisne tiaro. Katero tiaro? Kje jo je dobila? Točno, bila sem v Emoni. Vse dojemam počasi. Nato planem Niki v naročje in jo objemam. Prišli sva nazaj. Nato objamem še dr. Časa. Vrne mi krepak, a nežen objemček. Na glavo mi povezne tiaro. Šele sedaj dojamem, da je narejena posebej zame. Tako je lepa. V soncu se svetlika. Tako kot Nika. Nekaj novega je na njej. Ne, nima kipca. Kaj pa si je vzela? Mar je to ...? Ne, tega ne bi hotela vzeti. Ali pač, ker očitno je. Izza nog se privleče ris. Pa ne tisti, ki sem ga sprehajala, ne to je mlada samička, ki smo jo našli v Mariboru in sem jo pozabila omeniti. S svojimi očkami me je pogledala tako lepo, da sem se skoraj stopila kot sladoleđ na soncu. Potem se je privlekla do mene. Videla sem, da je imela neke vrste ovratnico. Emona. Tako ji je ime. Vsi sedemo in jo opazujemo. Tako je srčkana. Ampak, ali se bo mama res strinjala z njo? Takrat spregovori dr. Čas ter pove, da se je z njo že pomenil in je urejeno. Od sreče mi

gre na jok. In, ali, ja, Emona je zamijavkala in se stisnila k moji nogi. Planila sem v smeh in jo vzela v naročje ...

Pomislila sem ... Ti moji zapiski bi lahko tvorili knjigo. A ne? Samo, bi mi sploh kdo verjel?

Nihče najbrž ... Ali pa si ti izjema?

4 EMPIRIČNI DEL

4.1 Namen naloge

S spremembo nagrajenega proznega besedila v dramsko, sem se upoštevač načela iz prebrane knjige, poskušala še v tem žanru. Združila sem tudi moči svojih sošolcev pri izbirnem predmetu Gledališki klub, ki so mi pomagali pri nastanku naloge.

Cilji:

- prozno besedilo spremeniti v dramsko,
- narisati kostume, sceno,
- izdelati sceno,
- pripraviti gledališki list,
- zrežirati predstavo,
- odigrati predstavo.

Hipoteze:

- člani izbirnega predmeta bodo radi sodelovali in upoštevali moje želje,
- predvidevala sem težave pri oblikovanju kostumov in dogovorov glede scene,
- spopad z igranjem bo izziv.

4.2 Metode

Začela sem z metodo branja in pisanja svojega literarnega dela. Nato sem s pomočjo učencev pri izbirnem predmetu nadaljevala s skiciranjem kostumov, scene, izdelavo le-te in gledališkim listom. Sledila je študija vlog in sama postavitvev na oder.

Skice kostume smo najprej narisali v zvezke, kjer smo tudi sproti dodajali razne dodatke, spreminjali, skicirali. Kasneje smo jih prerisali na brezčrtne A4 liste, kjer jih lahko tudi vidite.

Kostume smo narisali tako, kot si jih predstavljamo. Vsak je narisal enega.

Potrebovali smo tri različne scene, ki smo jih oblikovali s skupnimi močmi. To so:

- Emona (stara Ljubljana),
- soba v hiši norega doktorja,
- Zoina spalnica.

Gledališki list smo najprej skicirali v zvezek, odločili pa smo se, da ga oblikujemo računalniško.

4.3 Časovni stroj

ZOE 1: Pozdravljeni, sem Zoe, ime imam sicer nenavadno, vem, nič čudnega, če pa mi ga je izbrala sestra, ki je takrat imela komaj tri leta. Zdaj je že deveti razred, njeno ime pa je povsem normalno. Nika. To ime mami zveni tako lepo, nama pa malo preveč običajno, vseeno pa je ime na nek način posebno. Nika je za svoja leta majhna, no, jaz sem jo skoraj prerasla! Rada bi se naučila jahati, a ostajam pri plesu. V šoli mi gre pležem po petkah, z vmesnimi štiricami. Ja, se strinjam, nisem ravno slaba učenka. Zdaj pa k stvari: tole sem začela pisati na največji dogodivščini sploh. Začelo se je, ko ...

ZOE 2: Kje ... sva ...?

ZOE 1: Izgubili sva se sredi belega dneva. V sicer nama dobro poznani ulici. Potem pa nama je v oči padla hiša, ki nama je kasneje spremenila življenje.

ZMEŠANI DOKTOR (poje): Hoja, hoja ho ... o! Ti pa ... (pogleda Niko in jo odpelje v hišo)
Ti pa tudi pridi. Oh, koliko je zadnje čase popotnikov... ježešnade!

NIKA (v smehu): Nisva popotnici.

ZOE 2: No, ne ravno.

ZMEŠANI DR.: Za časovnega kiksa, kaj pa potem sta? (odskoči)

NIKA: Sestri, jaz sem Nika, tole tukaj pa Zoe.

ZOE 1: Zdela se mi je popolnoma zmešana, mislim: Halo, da naju predstavi nekemu čudaškemu neznancu!? Ampak ja, po mesecih druženja sem ugotovila, da je Zmešani dr. Čas še kar v redu. Po resnici, super je.

ZMEŠANI DR.: Ole, čajek gre. Nov recept.

ZOE 2 (previdno gleda skodelice) AhA.

ZMEŠANI DR.: No, kje smo ostali? Aha, čas. Poglejta, obstajajo tri Zemlje: ena, preteklost, dva, sedanost in tri, prihodnost. Med seboj se prepletajo in nastane neskončnost. Jaz, dr. Čas vama lahko potrdi ...

ZOE 2 (potiho Niki): Zmešan je. Totalno noro, zmešano, zabito zmešan.

NIKA: Meni se pa zdi v redu (se reži).

ZOE 2: Adijo, se vidimo jutri!

ZMEŠANI DR.: Ja, pa pojutrišnjem in tri dneve naprej, štiri, pet ...

.....
ZMEŠANI DR.: Časovni stroj je potrebno preizkusiti, oh yeah, potrebno preizkusiti (rapa).

Miksa DJ Čas. Dobro se sliši, ne? (dalje rapa)

NIKA (se zopet smeji): Pa še kako ...

ZOE 2: Čakaj. Stop. Malo samo. Kakšen časovni stroj?

ZMEŠANI DR.: Seveda. Časovni stroj je tukaj noter. Ja, saj res, hvala ker si me spomnila. Naredil sem ga za posebno misijo.

ZOE 2: Si rekel misijo?

ZOE1: Tu pa napoči njegova posebnost: naj človeštvo še tako verjame, da časovni stroj narediti, kaj šele uporabiti, bom jaz trdila drugače, saj je to dr. Času uspelo. Ja, na lastne oči sem videla pravi časovni stroj! »In, kako veš, da je bil pravi?« bi takoj vprašali. Zato, ker sem videla, kako je teleportiral tisti velik modri diamant iz Titanica. Ne, ne iz preteklosti ,ti bučman, iz prihodnosti. Pa nikaner ne glej tako, saj se ti bi že moralo posvetiti, da ga bodo v prihodnosti našli. In potem bo naenkrat izginil. Našli pa ga bodo samo zato, ker ga bo dr. Čas s časovnim strojem poslal v njihovo morje. Pa saj sem rekla, da je zmešan. Niki pa se vse skupaj s to rečjo zdi neverjetno smešno.

NIKA: Jaaaaa! Jaz hočem v preteklost. Mene pošlji.

ZOE 2: Mene tudi, mene tudi.

ZMEŠANI DR.: Nisem ravno ...

ZOE 2: Seveda si prepričan.

NIKA: Ja, točno tako.

ZMEŠANI DR.: OK, my ladies.

NIKA: Jupi! Jej! Oooohoooo! V rimsko Ljubljano grem!

ZOE 2: Pa ne brez mene.

ZMEŠAN DR (poje neko opero)

ZOE 1: Trenutno z Niko sediva v časovnem stroju in se peljeva v čas Rimljanov. Za enkrat samo v Ljubljano. Dr. Čas se je pomenil z mamo in ta je dovolila, da sva nekaj dni med počitnicami pri njemu. Seveda se ni predstavil za to, kar je v resnici. Izdajal se je za učitelja naravoslovja, ki organizira taborjenje. Trenutno naju malo trese, zdaj rahlo premetava, vendar kljub vsemu je prijetno. V teh treh mesecih je dr. Čas postal pravi prijatelj. Še vedno pa ne odstopam: totalno je zmešan. Seveda pa na dober način. O, zdaj pa je začelo piskati, mislim, da morava oditi v rimsko Ljubljano.

NIKA: O-M-G! To je takooooo zabavno in takooooooo takoooo ...

ZOE 2: Kje sploh sva?

EMONČANKA: Res ne veš? To je Emona.

ZOE 2: Ljubljana ...

NIKA (grd pogled): Tu najbrž sploh ne vedo, kaj je to nogomet. Pa brez izpadov, ja?

ZOE 2: Mir daj. Pa, blaaaa ...

EMONČANKA: Kdo sploh si?

NIKA in ZOE 2: Deklica iz prihodnosti.

EMONČANKA: Zanimivo. (publiki) Zagotovo so ju poslali Bogovi. Poglejte, kakšna razkošna oblačila. Niti Cezar si tega ne bi mogel izmisliti. In pogledajte tole rožo v laseh. Navadne Emončanke že niso tako urejene. In ta božanski naki t...

ZOE 2 (Emončaki): Želiš kaj povedati?

EMONČANKA (se ne zmeni zanjo): Bogovom je nujno potrebno izkazati spoštovanje. Torej jih moramo lepo sprejeti. Bi vodo, med, sadje?

NIKA: Hvala, ampak res ni potrebe, prišli sva le povedati, da ...

ZOE 2: Z veseljem. Sestradena sem.

NIKA: Ne pa ni. Je pa zaspana. Tako kot jaz.

ZOE 1: Ko sva prišli v Ljubljano: povsem drugačna! Si vedel ,da so jo takrat imenovali Emona? Prej sem pozabila omeniti, da sem nisva prišli kar tako, kot samomorilska zajčka, ampak s pomembno misijo, da rešiva Ljubljančane-Emončane pred katastrofo. Če nama ne uspe, bodo vsi Emončani mrtvi in tako v svetu Sedanjost nikoli ne bo Slovencev, saj ne bodo imeli prednikov. V Sedanjost pa morava odnesti še naslednje predmete: zvitek Rimskih popisov, diamantni prstan in vladarjevo krono. Čeprav sva že ugotovili, da vladar-Cezar ne nosi krone, ampak nekaj temu podobnega. No, poleg vsega tega morava vzeti še dva predmeta po izbiri.

NIKA (zeha): Oooh!

ZOE 2: Voooooh ... Čemu je že jutro?

EMONČANKA: Dobro jutro dami ... zajtrk?

NIKA (se oblizne)

ZOE 2: Njami. Že komaj čakam.

ZOE 1: Ko sva se dobro najedli, pa šok! Spoznali sva, da se ne znava sami vrniti domov! In ni enega človeka, ki bi se pustil pregovoriti, da je potrebno čim prej oditi. Imenujejo naju Deklici iz sanj. Kako lepo, ne? No, midve želiva pomagati, dobiva pa tole.

EMONČANKA: Ne razburjajta se, punčki dragi. Dobili bosta vse, kar vama srce poželi. Ni potrebno, da se razburjata. Če se bo zgodila katastrofa, nas bodo bogovi posvarili. Z različnimi znaki, vesta. Za zajtrk bomo predstavili najnovejše izume.

ZOE 2 (tiho): Oziroma izume stare okoli 2000 let.

(NA ZAJTRKU)

EMONČANKA: Po znanstveniku Posteljad, smo naredili popoln predmet in ga poimenovali postelja.

NIKA: Ja, vaou.

ZOE 2: Še kaj?

EMONČANKA: Odlično orožje, ki ga sedaj nimam ob sebi. Lahko pa vama povem, da imamo računalnik. Poganjajo ga kolesčki. Najnovejše in najboljše, kar imamo.

NIKA: Računalnik?

ZOE 2: Računalnik? Kot pravi računalnik? In ni velik za celo sobo?

EMONČANKA: O čem govoriš??

NIKA: Nič ...

EMONČANKA: Tudi prav.

ZOE 1: In ja, tudi stole imajo. Mize pa so ravne površine skale. Pa imajo celo domače živali. Je pa res, da jih je večina veliko bolj divjih, kot sva midve z Niko vajeni, nisem pa rekla, da so nesramne. Samo več življenja imajo v sebi. Danes sem celo sprehajala udomačenega risa. Mislim, da je to bodoča mačka.

ZOE 2: Kar ne gre mi iz glave, kako se bova rešili.

EMONČANKA: Gospa?

NIKA: Ne zdaj.

ZOE 2: Naju pa bodo vsaj v Sedanjosti in Prihodnosti poznali kot kakšni ...

EMONČANKA: Posebni rimski deklici.

NIKA: Sem že rekla, da izginite, vsaj za zdaj!

EMONČANKA: Saj grem, že odhajam ...

ZOE 2 (presenečeno): Jaz... no, nisem še te videla takooo razburjeno. Kaj pa je?

NIKA (povleče iz žepa telefon)

ZOE 2: Oooh. Prepovedano je bilo ... aaaaaaaa. Imam ga.

NIKA: Imaš že, toda kaj?

ZOE 2: Načrt seveda, trapa.

(šepetata)

NIKA: Mhm ... Vi, noter prosim?

EMONČANKA: Želite?

NIKA: Bi verjeli z dokazom?

EMONČANKA: Mislite se odseliti? Iz naše Emone? (premišljuje) Ja ...

ZOE 2: Potem pa si poglejte tole.

EMONČANKA: Kaj za ... je tole? ... tole je pa še boljše od računalnika.

EMONČANKA: Kako sploh deluje?

NIKA: No, tole vključiš in potem ...

ZOE 2: Zdaj je vključila mobilne podatke, sedaj pa ...

ZOE 1: In pokazala je posnetek uničenja Pompejev.

EMONČANKA (vzdihuje, se pači, z zanimivostjo si ogleduje ...)

NIKA: To je dokaz Bogov, kaj se bo zgodilo, če zdaj ne odidemo. Zdaj.

EMONČANKA: Že?

ZOE 2: Hitro obvestite družine, prijatelje, vse Emončane, in hitro, pridite.

EMONČANKA: Že hitim. Takoj bom.

NIKA: Vas držim za besedo.

ZOE 1: Nika je vključila zemljevid na telefonu. Odpravili smo se v smeri bodočega Maribora. Pa računaj, kako dolgo smo hodili in kako nas bolijo noge ,ko še pospešeno hodimo, saj smo predolgo čakali. Na poti smo nabrali jagodičevja in ostalih užitnih rastlin, skupina starejših lovcev pa je spustila "domače" živali na prostost, da so se najedle. Ampak tile moški so jih hkrati tudi pazili. Ženske so nabrale nekaj zelišč in že smo hodili dalje. Ne, nismo jedli, nabrali smo le sestavine, da ko prispemo, vseeno ne umremo od lakote. Spet pretiravam? Niti ne.

EMONČANKA: Kam sploh gremo? In tako žal mi je, da nisem več trenirala. Pridite, Njuni božanstvi pravita, da ni več daleč. Lahko malo zapojemo, da nam ne bo dolgčas. Pa začnimo. Siva pote, vodi me, kamor hoče srce ...

ZOE 2: Postanek.

EMONČANKA: Stop! Jedli bomo! Jedli bomo! Jedli bomo!

NIKA (sebi): Presenti mobilni, mi nekaj »šteka« ...

ZOE 1: Tudi zabavali smo se malo.

ZOE 2: Noge me bolijo.

EMONČANKA: Rabite pomoč? (jo dvigne)

ZOE 2 (zviška gleda ubogo Niko): Hvala lepa.

NIKA: Ja, hvala, ker skrbite za mojo predrago sestro.

ZOE 1: Hodili smo še vso noč, potem pa prišli do tabora Maribor. Največji tabor, kar sem jih videla. Seveda je bil postavljen še preden smo prišli mi. Mi smo ga malo nadgradili in povečali. Noge komaj čutim, tako me bolijo.

ZOE 2: Hej, kako bo, ko bom babica. Svojim vnukom bom to grozoto opisovala tak: «Dragi moji vnukci, tole je najhujši del! Pozorno prisluhnite. *Tega večera je bila polna luna. Bilo je svetlo kot podnevi. Živali, krave, konji, psi in mački so bili nekam čudno tiho, kot bi se poskrili pred prihajajočo hudo uro. Nenadoma so se priplazili temni oblaki in se spustili na vas. Zapihalo je, vsul se je droben dež. Veter je postajal čedalje močnejši, zahrumelo je okoli vogalov, bliskalo se je kot še nikoli do slej.*»

EMONČANKA: Ja, imeli vas bodo za Superbabico. Hvala, ker ste nas rešili.

NIKA: NI zakaj.

EMONČANKA: Cezar vam podarja svojo krono v zahvalo.

ZOE 2 (tiho:) Kaj?!? Načrt je bil moj. Ampak, tako ali tako ne smem ničesar pričakovati.

EMONČANKA: Gospodična Zoe?

ZOE 2: Ja?

EMONČANKA: Vi dobite srebrno tiaro s podobo risa na vrhu.

NIKA: Tiare imate?

EMONČANKA: Seveda. Zoe pa dobi tisto z risom, ki je izdelana posebej zanjo, zato ker predstavlja njen značaj. Močen, drzen, trden, vendar lep in dragocen. (Zoe je presenečena in se ji spi.)

ZOE 2: Hvala v naprej ... sem edina zaspana od te dolge poti? (pogleda Niko)

.....

V LABORATORIJU

ZOE 2: Kje pa ... Emona? Nika? Dr. Čas?

NIKA (s širokim nasmehom): Pridi Zoika (objem).

ZMEŠANI DR. ČAS: Moja Zoe! Ti, ti ti, ti, ti, ti moja rožica ...

ZOE 1: Prišli sva nazaj. Ko me doktor objame, mi na glavo povezne tiaro. Sedaj dojamem, da je narejena posebej zame. Tako je lepa. V soncu se svetlika. Tako kot Nika. Nekaj novega je na njej. Ne, nima kipca. Kaj pa si je vzela? Mar je to. ..? Ne, tega ne bi hotela vzeti. Ali pač, ker očitno je. Izza nog se privleče ris. Pa ne tisti, ki sem ga sprehajala, ne to je mlada samička, ki smo jo našli v Mariboru in sem jo pozabila omeniti. S svojimi očkami me je pogledala, tako lepo, da sem se skoraj stopila kot sladoled na soncu. Potem se je privlekla do mene. Videla sem, da je imela neke vrste ovratnico. Emona. Tako ji je ime. Vsi sedemo in jo opazujemo. Tako je srčkana. Ampak, ali se bo mama res strinjala z njo? Takrat spregovori dr. Čas ter pove, da se je z njo že pomenil in je urejeno. Od sreče mi gre na jok. In, ali, ja, Emona je zamijavkala in se stisnila k moji nogi. Planila sem v smeh in jo vzela v naročje ...

4.4 Kostumi

Slika 1: Zoe 1

Kostume smo narisale, kot si jih predstavljamo. Zoe 1 je oblečena v pižamo in spalno haljo, ima pa tudi spalno čepico, saj se odpravlja spat. In ker piše dnevnik, sta njena pripomočka le-ta in nalivno pero.

Slika 2: Zmešani doktor

Zmešan doktor je odštekani in se temu primerno oblači. Ima krajšo belo zdravniško haljo, pod njo pa nosi srajco in raztrgane kavbojke. Ne smemo pozabiti na kapo, sončna očala in All star čevlje, ki kostum poživijo.

Slika 3: Emončanka

Emončanka ni oblečena barvno. Ima preprosta oblačila in veliko, veliko nakita.

KOSTUM-ZOE 2

Slika 4: Zoe 2

Zoe 2 je najbolj običajna oseba v igri. Obleči se kot povprečna najstnica njenih let. Tudi ona nosi čevlje All star (kar v njenem primeru ni čudno), nekaj zapestnic, pa tudi verižico in choker. Oblečene ima visoke raztrgane kavbojke in črtasto majico.

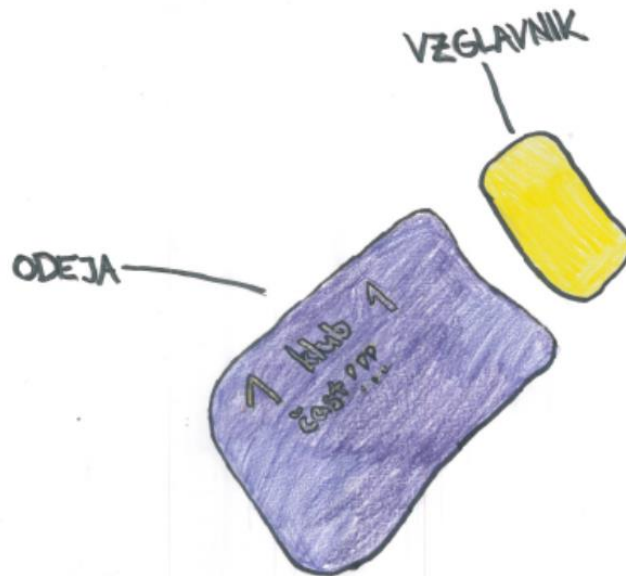

Slika 5: Nika

Nika ni navadna najstnica. Želi si pustolovščin in ne želi biti dolgočasna, kar se vidi tudi na njenih oblačilih. Ne oblači se kot večina njenih vrstnic, ampak bolj posebno in vpadljivo. Njen kostum sestavljajo: zelo barvna obleka, tenis copati, zapestnica, telefon in lasnica.

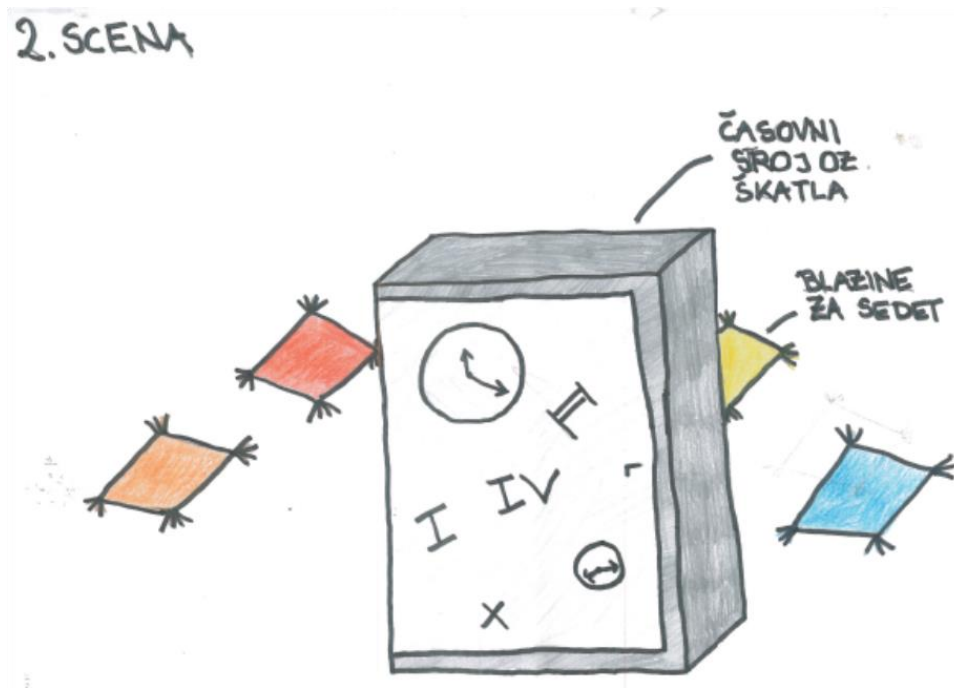
4.5 Scena

1. SCENA

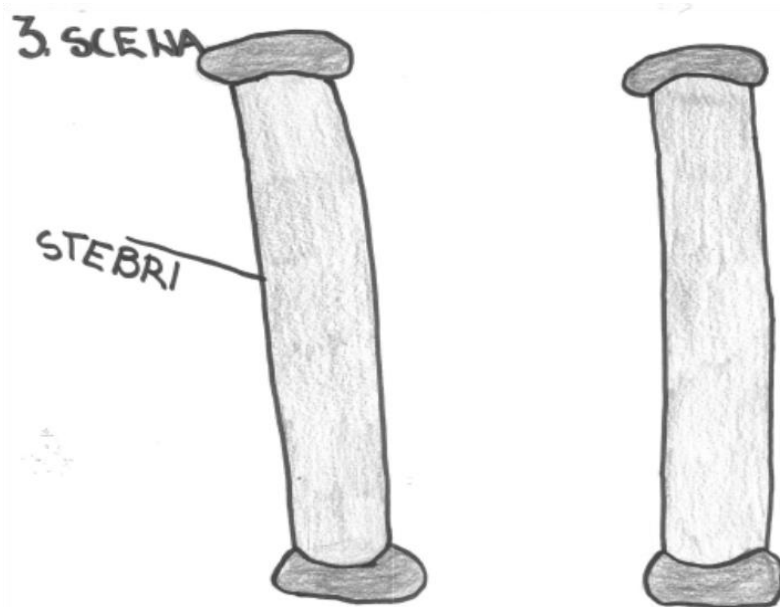
Slika 6: 1. Scena

Scena 1 je Zoina spalnica.

Slika 7: 2. Scena

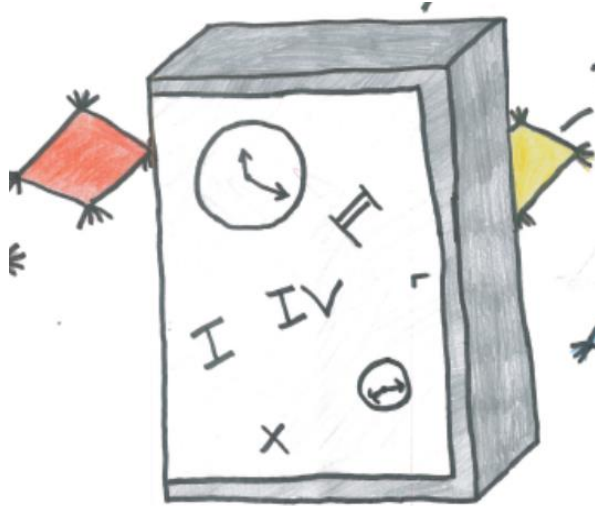
Scena 2 predstavlja notranjost doktorjeve hiše. Ker je poseben, nima stolov, ampak barvne blazine. Na sredi je njegov najnovejši izum: Časovni stroj.

Slika 8: 3. Scena

Scena 3 je Emona. Ker je Emona rimska država in ker nas na rimski imperij najprej asociirajo stebri, smo jih narisale.

GLEDALIŠKI KLUB

ČASOVNI STROJ

gledališka predstava

AVTOR BESEDILA: avtorica naloge

PRIREDBA IN DRAMATURGIJA: avtorica naloge

REŽIJA: avtorica naloge

SCENA IN KOSTUMI: članice Gledališkega kluba

GLASBA: Zara Larsson-Uncover

NASTOPAJO

Zoe 1: Marisa

Zoe 2: Rima

Nika: Tamara

Emončanka: Zala

Zmešani doktor: Alina

4.7 Uprizoritev

Dramsko besedilo ste že videli, prebrali - to je bil prvi korak. Postaviti originalni Časovni stroj v besedilo, ki ga bo mogoče zaigrati. Prvo dramsko besedilo je nastalo že lani za zaključni nastop, vendar se ni nikoli uprizorilo. Pomagalo je samo pri razporeditvi in vrstnem redu. Napisano je namreč za veliko več oseb, Zoe 1 ima več besedila, Emončanka se pojavi manjkrat, pa tudi vmesni del je in nekaj koreografije. Tega zdaj več ni.

Potem, ko sem besedila razdelila, smo najprej morale iti vse skozi. Nekateri deli namreč niso bili preveč jasni. Tako smo besedilo še malo preuredile, obrazložile, popravile ... ampak drugi korak ni bil namenjen besedilu. To smo naredile, da smo si igro začele predstavljati. Zdaj so sledili gledališki list, kostumi, scene. Najprej smo naredile kostume. Vsaka je imela svoje podrobnosti, ampak bistvo je bilo skupno. Če si kaj niso znale predstavljati, so me prišle vprašati. Nikoli nisem rekla to, kar jaz mislim, vedno sem nekako razložila in poskušala malce spodbosti domišljijo. Tako so prišle do lastnih sklepov.

In začele smo igro postavljati. Gledala sem, kako igrajo najprej igro v celoti, da so se navadile in videle, kaj lahko same naredijo. Potem smo vadile del po del. Nekateri so že od začetka šli v redu in jih ni bilo potrebno posebej dosti piliti. Spet drugi so me zmotili že na začetku, še preden sem bila pozorna na malenkosti. Ekipo sem spodbujala tudi naj še sama da predloge. Ko so znale besedilo na pamet, smo šele lahko bile pozorne na vsako malenkost. Po tem smo dorekle ogromno stvari. Točno kje kdo stoji, ko spregovori ta in ta stavek ...

Ves čas sem hkrati pisala to nalogo, kjer pa sem veliko več sodelovala z učiteljico.

4.8 Sklep

Vse zadane cilje mi je uspelo izvesti. Zdaj pa hipoteze:

- Člani izbirnega predmeta bodo radi sodelovali in upoštevali moje želje; upoštevala sem tudi njihove želje, večkrat celo pozivala, naj povedo čim več predlogov; zato so oni upoštevali mene in radi sodelovali; hipotezo lahko potrdim.
- Predvidevala sem težave pri oblikovanju in dogovorov glede scene; proti pričakovanju smo se glede tega hitro ujele. Vse smo se strinjale, da mora na odru biti čim manj scene, da ne krade preveč pozornosti. Vse so nas na spalnico asociirale blazine in odeja, na doktorjevo dnevno sobo barvne stvari in na Emono stebri. Nekoliko več zapletov je prineslo dogovarjanje, kako sceno postaviti. Ampak se je na koncu vse lepo izšlo. To hipotezo lahko delno potrdim.
- Spopad z igranjem bo izziv; res je bilo potrebno postaviti ogromno stvari. Ogromno dogovarjanja, natančno opazovanje, biti natančen kot le malokdaj, pa tudi kar nekaj

razmišljanja, paziti, da nikjer noben ne kaže hrbta ...Jje bil kar precejšen izziv, ja. To hipotezo lahko potrdim. Ampak celotna ekipa je super, poslušna, se trudi, ji je mar ... s takšno ekipo se lahko marsikam pride.

Ugotavljam, da ljudje veliko raje sodelujejo, če je upoštevno tudi njihovo mnenje in če ni potrebno, da so napeti (veselo, sproščeno vzdušje).

5 DRUŽBENA ODGOVORNOST

Po ogledu nekaj gledaliških predstav, kjer smo bile pozorne na kostume, sceno, postavitev celotne predstave, način govorjenja ... smo se lahko lotile predstave. K temu je pripomogel tudi ogled SNG Maribor ob dnevu odprtih vrat.

S to nalogo smo razvijale kreativnost, ustvarjalnost in samostojnost. Dokazale smo, da je mogoče postaviti dobro predstavo pri dvanajstih. Pa ne samo, da se postavi predstava na oder, predstavo je treba napisati. Malo je tekstov, ki bi nas mlade pritegnili. Mogoče sem sama dokaz, da se besedilo da napisati in kar je še pomembneje, da mi ga je uspelo postaviti v dramsko besedilo. Vse se da, če se hoče.

Menim, da bi se lahko podobne naloge znašle na rednem šolskem programu, saj so nas naučile sodelovanja, samostojnosti, in še česa, hkrati pa smo se rade potrudile, saj je bilo zabavno.

6 LITERATURA

- Huizing, A. (2016). Kako sem po nesreči napisala knjigo. Hlebce: Zala.